

Діти малюють ікону для солдатів

21 вересня, в свято Різдва Пресвятої Богородиці, у Будинку дитячої творчості стартував мистецький флешмоб «Під Покровом Божої Матері», метою якого є написання ікони «Покров Божої Матері» для воїнів АТО.

Організаторами благодійної акції стали священники Рожищенського благочиння УПЦ, громадський рух «Мистецький форпост», Рожищенський БДТ та районна бібліотека для дітей. На урочисте відкриття зібралися діти, духовенство, освітяни, журналісти та небайдужі рожищани.

Перед присутніми з вступним словом виступили благочинний Рожищенської округи протоієрей Петро Іваничко, який розповів про історію та значення ікон, та Рожищенський міський голова В'ячеслав Поліщук.

Вокальний гурт БДТ, разом із наставником Людмилою Семе-рою, виконали композиції про Божу Матір та мир.

Священники звершили молитвослів'я перед початком від-повідальної справи, благословили присутніх учасників та всіх, хто

в майбутньому долучиться до благородної справи.

Творчий процес триватиме з 21 вересня по 14 жовтня. На свято Покрови священнослужителі освятять образ Божої Матері, а згодом його передадуть військовослужбовцям. Безумовно, ікона написана дитячими руками, зі щирими думками та чистими серцями, стане могутнім захистом для українських солдатів.

Якщо ви вмієте малювати та бажаєте зробити свій вклад у благородну справу – не зволікайте, а долучайтесь до роботи вже сьогодні.

Шановні освітяни!

Щороку, разом із золотом осені, приходить свято – День працівників освіти. Кожен з нас згадує своїх вчителів – тих, хто долучив до книги, запалив іскорку знань, був старшим другом і порадиником, кому ми зобов'язані своїми життєвими та професійними перемогами. Кажуть, що справжнім вчителем треба народитися, і що вчитель – це не професія, а велике покликання. Щороку, буваючи на робочих нарадах, святкових зібраннях, бачу, яка велика когорта творчих, талановитих педагогів працює в Рожищі.

Я з раннього дитинства знаю, яка вона – професія вчителя. Це недоспані ночі, переживання, вболівання за учнів. Життя педагога – це постійна праця, самовдосконалення, робота зі своїми вихованцями та їхніми батьками. Ваша професія є надзвичайно відповідальною і непростою, адже ви невтомно засіваєте в душі наших дітей добре і вічне.

Сьогодні ми живемо в непростий час, коли відбувається ревізія українських цінностей, наступ на все українське: у нас хочуть відібрати мову, нам намагаються перекрутити історію, написати підручники, які спотворюють історичні дані, нас прагнуть розділити на Схід і Захід і знищити як культурну націю. Тому найбільша нині наша з вами місія – виховувати дітей у дусі українства, любові до своєї Батьківщини та Бога.

Я схилию голову перед мудрістю освітянина – викладача, майстра, зусиллями якого твориться майбутнє нашого краю, всієї нашої держави. Тому, нехай ваша нелегка, але така важлива справа цінується, шанується і щедро винагороджується. Нехай крупіці знань, з яких формується повноцінний розумовий багаж, міцно осідають в головах здібних дітей. Нехай ваше дозволя буде не тільки перевіркою зошитів та написанням методик, але й особистим, насиченим життям. Відмінного самопочуття і простого людського щастя!

З повагою міський голова В'ячеслав Поліщук

АБИ МІСТО БУЛО ЧИСТИМ

Це завдання, над яким щодня від-повідально та злагоджено працюють наші дворники.

Стати дворником може будь-хто. Ця професія не вимагає спеціальної освіти і кваліфікації. Але доброзичливість і комунікабельність є обов'язковими. Саме такими щирими та світлими є наші рожищенські дворники. Люди, які о 5 годині ранку поспішають на свої «робочі місця» і працюють, коли ще багато мешканців міста бачать солодкі сні.

Двадцять три роки працює дворником Ніна Пархомчук. Народилася жінка на далекій Дніпропетровщині. У вісімнадцять років, коли померла мама, переїхала жити до бабусі та дідуса в Крижівку. Спочатку працювала три роки на Носачевичівській птахофабриці, згодом - на швейній фабриці «Лучанка №2». Після одруження осіли з чоловіком в райцентрі, народили трійко дітей. Не вагалася, коли запропонували їй піти працювати дворником. Розуміла, справа не в тому, престижна професія чи ні. А в тому, як ти відносишся до неї і чи виконуєш її належним чином. Дітей треба ж було годувати, одягати, вчити. Жінка вдячна свекрусі, котра їх допомагала глядіти, бо ж виходити на працю треба було вдосвіта.

За Ніною Віталіївною закріплена територія від «Золотої рибки» і до магазину «Гостинець». На її «плечі» припадають кафе та бари. За роки роботи довелося набачитися всякого, а ще більше почути в свою адресу не завжди доброзичливі висловлювання.

Бувало, що жінка виходить на роботу, а «весела» молодь тільки розходиться додому. Особливо прикро, каже дворник, коли бачиш, як зовсім юні дівчата від випитого спиртного ледве плентаються вулицею. А ще пригадала випадок, коли якомусь нетверезому чолові'язі щось не сподобалося, і він ударив жінку в лице.

- Скільки бувало знаходила паспортів, водійських посвідчень чи золотих прикрас, - зауважує Ніна Пархомчук. - Знайдене ми обов'язково повертаємо власникам. Люди часто нас шукають, допитуються, чи була чого не знайшли.

За словами дворника, батькам треба уважніше ставитися до виховання дітей. Констатуючи вислів «Чисто не там, де прибирають, а там, де не сміять», жінка розповідає, що від розкиданих дітьми фантиків, обгортки від цукерок та жуйок, просто спасу немає.

- Батьки та вчителі повинні постійно наголошувати на тому, що папірець від солодощів чи чогось іншого треба не викинути, а покласти до кишені, якщо поруч немає смітника, - зауважує співрозмовниця.

Безперечно, робота дворника важка, але Ніна Віталіївна стверджує, що за двадцять три роки вже звикла до усього й іншої не хоче.

- Якщо ти любиш свою роботу, то вона не стає для тебе тягарем, - зауважує дворник. - Мені подобається, коли оглядаєшся на зроблене, а там все чисто, прибрано. Вулиця тобі «посміхається». Бездомні собаки нас знають, завжди прибігають, йдуть до рук, тварини теж хочуть людського тепла. Зрештою, я звикла, що вдома бачу захід, а на роботі зустрічаю схід сонця. І це, повірте, неймовірно відчуття.

А коли душа хоче відпочити від обтяжливих думок, Ніна Віталіївна сідає за рукоділля. Полюбляє вишивати та в'язати.

Ця скромна та завзята трудівниця п'ять разів була визнана «Найкращим дворником». Бо, зважаючи на плинність кадрів, Ніна Пархомчук вже багато років поспіль тихо та віддано робить свою роботу.

Майже дев'ять років професійного стажу в КП «Дільниця благоустрою міської ради» «зібрав» рожищанин Василь Приступа. До цього двадцять шість років працював на «Ферммаші» і слюсарем, і заправником, і оцинковником.

- Вісім років кидав сміття на машину, - розповідає Василь Зіновійович. - Робота нелегка, бо сама лопата важить півтора кілограма, а з однієї купи потрібно «махнути» рівно 36 разів. Коли здоров'я почало підводити, а до пенсії ще рік лишився, вирішив піти дворником. Тут мені легше, бо

мішки не доводиться тягати та кидати на машину.

Василь Приступа – чоловік небагатослівний. Каже, робота, як робота, то молодим важко дворником працювати, бо вони люблять поспати. А він прокидається о другій годині та без поспіху йде на свій «об'єкт». За ним закріплена територія Мостової.

Напевно, найпозитивніша людина в колективі дворників – рожищанка Ірина Шакірова. На посаді жінка вже понад три роки. Вона єдина в колективі, яка має за плечима вищу освіту – закінчила Львівський торгівельно-економічний інститут. Двадцять років пропрацювала бухгалтером в Рожищенському споживчому товаристві, а коли підприємство стало скорочуватися, почала їздити на заробітки в Польщу. Відмовитися від заробітчанського хліба їй довелося, коли захворів батько і потрібно було його доглядати.

- Стала на облік в Рожищенський центр зайнятості, там і знайшов мене Юрій Іванович Міщук, запропонував йти в Дільницю благоустрою дворником, - посміхається щира та привітна Ірина Шакірова. - Я й погодилася. Пізніше друзі з мене все кепкували та сварилися: «Кинь мітлу, ти що, здуріла? Не ходи так по місту». На таке завжди повторюю: «Не важливо, де працює людина, головне, щоб душею залишалася людиною». Щиро скажу, мені робота до вподоби і колектив хороший, бо багато залежить від того, хто поряд із тобою працює. Ми один одного підтримуємо, допомагаємо, якщо хто не встигає. А Юрій Іванович – це хороший приклад керівника-господарника, який і за колектив дбає, і прагне щось зробити для міста. Тому й слухаємо його у «беззвучному режимі», каже на свята вийти працювати – виходимо.

Ірина Олександрівна у всьому знаходить позитив. Каже, що на такій роботі без всяких тренажерів будеш стрункою та підтягнутою.

- Встаю о 4 годині і на велосипед, щоб

дістатися до свого об'єкту. А далі мітлу в руки і гайда прибирати – відмінна ранкова зарядка, - жартує співрозмовниця.

Найбільша проблема дворника, за словами Ірини Олександрівни – це невдячні люди. Бувало, йде собі компанія та переверне смітника «для сміху», або ж «вилле» на тебе весь негатив своєї невдоволеності. Але то ще нічого, а от коли на плечі з багатоповерхівок «летять» мішки зі сміттям, недопалки та інший непотріб, тоді вже значно гірше. В ті хвилини, каже наша співрозмовниця, розумієш, що до європейської культури нам ніколи не дорости.

Відпрацювавши законні 7 годин, Ірина Шакірова не сидить вдома, склавши руки. Літом вирощує на городі все, що можна реалізувати згодом на ринку – полуниці, помідори, зимову малину та інші фрукти й овочі. А взимку – в'яже на продаж шкарпетки та вишиває. А ще любить вирощувати квіти. От і на роботі разом із Ніною Пархомчук їх вирощують. Цього літа насадили біля міської ради нові сорти низькорослих півників.

- Немає легкої роботи, є робота, яка тобі подобається, або ні, - підсумовує Ірина Олександрівна. - Моя робота мені до вподоби. Ще два роки і матиму тридцятилітній стаж.

Дивлячись на наших дворників, розумієш, нам потрібно низько їм вклонитися. Адже вони встають удосвіта, в будь-яку погоду беруться за нелегку та копітку роботу, створюють умови як для безпечного пересування, так і для естетичного споглядання гарних міських вулиць.

Нещодавно до компанії дворників приєдналася ще одна працівниця – Оксана Коновал. Нині ж їх четверо. З приходом осені ставитиме ще більше роботи, але вони, кожного дня у «беззвучному режимі» виходитимуть на вулицю і прибиратимуть. Бо це їх професійний обов'язок. А наш людський та моральний обов'язок – поважати працю інших, не викидати сміття на вулиці, просто вчитися бути культурними людьми.

На роботу в КП «Дільниця благоустрою Рожищенської міської ради» потрібні: водій сміттєвоза, працівник благоустрою, електрик та енергетик. Заробітні плати від 2000 тисяч гривень. Страхівка, медогляд, відпустка та інші пільги за рахунок підприємства.

За більш детальною інформацією звертайтеся за телефонами: 2-39-37 та (096)5652747 (Юрій Іванович).

Одинадцята сесія міської ради

27 вересня відбулася одинадцята позачергова сесія Рожичанської міської ради, під час якої депутати розглянули 24 питання.

По першому питанню народні обранці заслухали начальника відділу бухгалтерського обліку і звітності Рожичанської міської ради Ірину Попову, яка повідомила про те, що завдяки перевиконанню планових показників, дохідна частина бюджету зросла на 412 тисяч гривень. Також були залучені кошти, які залишилися на рахунку станом на 1 січня 2016 року. Внаслідок чого збільшилася видаткова частина бюджету на 791 500 гривень.

Депутати міської ради одноголосно підтримали проект рішення про зміни до бюджету, а кошти від перевиконання розподілили наступним чином: 100 тисяч гривень спрямували на ПЖКГ для гідродинамічного очищення каналізаційних мереж в районі вулиць Незалежності, 99А – Куліша – Шевченка і Кондратюка, 20.

На забезпечення належного санітарного рівня території міста шляхом повного збирання, видалення та своєчасного

знешкодження відходів, а також дотримання правил екологічної безпеки при поводженні з ними, організації прибирання, санітарної очистки та благоустрою території міста та міських кладовищ депутати спрямували 79 тисяч гривень в КП «Дільниця благоустрою міської ради». З них 50 тисяч – на обрізку аварійних дерев на старому кладовищі, а решту 29 500 – на придбання контейнерів для твердих побутових відходів та спорудження огорожі для них.

Для проведення поточного ремонту дорожнього покриття вулиці Граничної у видатковій частині загального фонду враховано збільшення бюджетних асигнувань на суму 200 тисяч гривень за рахунок зменшення асигнувань по капітальних видатках по спеціальному фонду у сумі 200 тисяч.

Щоб відремонтувати дорожнє покриття вулиці Лесі Українки, площу між торговими центрами «Колібрис» і «Велес» депутати направили 200 тисяч гривень.

На засіданні міської ради виступив керівник КП «Дільниця благоустрою міської ради» Юрій Міщук та повідомив народних обранців про те на якій стадії підготовки до зими перебуває комунальна техніка та запевнив, що очолюване ним підприємство вже повністю заготовило потрібний обсяг піщано-сольової суміші (250 тонн) для посипання міських доріг та тротуарів взимку. Також висловив надію на придбання нового трактора, бо старому МТЗ-82 вже 29 років і він постійно потребує ремонту. Народні обранці дослухались до думки керівника комунального підприємства та спрямували 500 тисяч гривень на придбання нового трактора

МТЗ-82.1.

Також під час сесії депутати розглянули заяву ПП «С.К.П.» щодо розірвання договору оренди землі та продажу земельної ділянки несільськогосподарського призначення по вулиці Мазепи площею 0,1085 га за 36 782 гривень. Погодили цього дня продаж земельної ділянки несільськогосподарського призначення МПП «ОК-СЕОЛ» по вулиці Селянській, 43 площею 0,0537 га за 17 012 гривень.

Найбільше під час сесії дискутували щодо очищення міських ставків. Як повідомив директор КП «Дільниця благоустрою Рожичанської міської ради» Юрій Міщук, механізованим способом розчистити ставки неможливо. Немає елементарного доїзду техніки. Товщина мулу у ставках більше метра. Тому витягнути старі автомобільні шини, порізане вербове гілляччя та інший мотлох – завдання не із простих. Як частковий вихід із ситуації, міський голова В'ячеслав Поліщук вважає за потрібне організувати суботник. Бо щоб комплексно впорядкувати весь каскад рожичанських ставків, в міському бюджеті не вистачить коштів. Адже за приблизними розрахунками фахівців, проектно-кошторисна документація і самі роботи можуть коштувати до 4 мільйонів гривень.

Розчищення одного ставка не буде мати ефекту, а навпаки, може створити додаткові проблеми щодо циркуляції води між початковим струмком у Кременці і кінцевою точкою витоку води – гирла річки Стир, так вважають спеціалісти водного господарства, - зауважив В'ячеслав Анастолійович. - Нагадаю, що минулого року ми вже частково розчищали проходи води поміж ставками в районі вулиці Сіхових стрільців, Грушевського і поблизу 4-ої школи. Цього року комунальники розчистили

очеретові хащі на ставку зі сторони вулиці Грушевського.

Особливо гостро, за словами очільника громади, цього року постало питання води у застирній частині міста. Через посушливе літо багато приватних будинків у Рожичці залишилось без питної води. Вже зараз мешканці вулиці Героїв УПА масово пишуть заяви про під'єднання їх осель до центрального водозабору. А там лише одна свердловина, яка не може забезпечити усіх питною водою. Це може призвести до того, що місто «перебере» ліміти з водопостачання.

Ми ходимо по лезу ножа. Щоб пробурити нову артезіанську свердловину нам потрібна ліцензія для освоєння надр, яка коштує півмільйона гривень. Ще сотні тисяч ми вкладаємо у геологорозвідку і, власне, роботи із запуску цієї свердловини. Тому на майбутнє ми повинні визначити пріоритети, як і куди спрямовувати кошти міста, - озвучив проблему міський голова В'ячеслав Поліщук на сесії міської ради.

Обговорили депутати питання про доцільність заміни ламп вуличного освітлення на енергоощадні. Міський голова озвучив й повну суму, яку потрібно затратити на цю процедуру, - більше триста тисяч гривень. За його словами, щоб говорити про стовідсоткову економію, треба врахувати й те, що енергоощадні ліхтарі теж мають здатність псуватися. Наприклад, минулого року по вулиці Гагаріна було встановлено 12 енергоощадних ліхтарів (1 ліхтар коштує в межах 1350 гривень). На сьогодні вийшли з ладу 4 з них. Тобто, орієнтовно 40% прийшлося замінити.

Також на одинадцятій позачерговій сесії, окрім згаданих питань, розглянули низку земельних питань.

Децентралізація: за і проти

Регіональні консультанти Василь Гром та виконавчий директор РВ АМУ Богдан Самойленко у рамках «Децентралізаційного марафону» побували у місті Рожичці.

Зустріч відбулася в приміщенні Рожичанської міської ради. Прикро, що тема децентралізації та реформування місцевого самоврядування зацікавила так мало людей. Присутніми на зустрічі з представниками Асоціації міст України було лише кілька депутатів, місцеві активісти та секретар Дубищенської селищної ради.

Хоча, як зауважив Рожичанський міський голова В'ячеслав Поліщук, про зустріч повідомили всіх причетних до можливого об'єднання сільських голів.

Гості зауважили, що районна адміністрація дуже слабо веде просвітницьку роботу, як організаційну, так і інформаційну, щодо суті децентралізації, її напрямків, перспектив громади у разі об'єднання. Тому, на їх думку, справу необхідно брати в свої руки.

Слід також активізувати діяльність робочих груп, а виїзди на територію проводити не до сільських чи селищних голів, а безпосередньо до людей і конкретно з ними вести роботу – інформувати, переконувати. Консультанти навіть погодилися поїхати у села, аби провести там роз'яснювальну роботу.

Богдан Самойленко розповів про діяльність Асоціації міст України та реформу місцевого самоврядування, а також про старт «Децентралізаційного марафону».

Експерт наголосив, що об'єднання територіальних громад повинно здійснюватися з дотриманням визначального принципу – добровільності, при якому пріоритетом є інтереси мешканців та економічної ефективності (спроможності). Хоча, можливо, саме слово «добровільність» і гальмує процес ОТГ в наших краях.

11 вересня 2015 року згідно рішення Рожичанської міської ради № 57/5 «Про надання згоди на добровільне об'єднання територіальних громад в Рожичанську територіальну громаду з центром у місті Рожичці», міською радою були надіслані про-

позиції про об'єднання до сільських та селищної рад. Зокрема, Руднянської, Копачівської, Кременецької, Топільненської сільських рад та Дубищенської селищної ради.

Проте, як зауважив міський голова В'ячеслав Поліщук, дві сільські та селищна ради вже висловили небажання об'єднуватися. Хоча, як стверджує Богдан Віталійович, відмова сільської ради – це не остаточне рішення. Якщо голова не хоче об'єднуватися, то громада може сказати своє слово, яке і буде вирішальним.

Більш детально в економічному плані щодо розвитку громад розповів консультант із бюджетних питань Василь Гром. Він зауважив, що об'єднані територіальні громади отримають більше повноважень та значний фінансовий ресурс, а також прямі стосунки із державним бюджетом.

«Представникам громади треба сісти та все обговорити і прорахувати. Для прикладу, у 2014 році у Рожичанському районі формувалось 18,6 млн гривень податку з доходів фізичних осіб, з них у місті Рожичці – 12,8 % і 5, 8% в селах. В умовах централізації з сіл, селищ і міст районного значення вилучили цей податок з їх бюджетів. Залишилась лише частина в обласному бюджеті і в містах обласного значення. З 2015 року було прийнято рішення залишати 60% ПДФО ОТГ. То в 2014 році, за ці 5,8 % збору на сільські ради поступило б 3,5 млн грн, а якщо говорити про 2017 рік, то це було б 5,4 млн грн. Для міста Рожичці цей дохід становив би 11 млн гривень, - зауважив Василь Гром. - Погодьтеся, це вагома сума у порівнянні до вашого сьогоднішнього бюджету у 5 млн гривень».

Василь Андрійович зауважив, про виграшні, у фінансовому плані, моменти. Зазначив, що йдеться про державну підтримку ОТГ та ряд преференцій. Гром поділився із присутніми інформацією про вже створені та успішно функціонуючі ОТГ. Наприклад, Зимнівську ОТГ.

Наголосив він і на термінах створення об'єднаної територіальної громади, аби «вскочити в останній вагон». Для Рожичанської громади – це 1 травня 2017 року.

Присутні цікавилися, як в умовах реформи фінансуватимуться школи та дошкільні заклади. Фахівці ж стверджують, що ці галузі матимуть субвенцію від держави.

«Громадам слід об'єднуватися заради кращого майбутнього, - зауважив представник. - Нарешті настав час, коли громада має навчитися рахувати гроші. Проте, у вас основна проблема – це відсутність координуючої ланки, тому ви і стоїте на місці ще з минулого року».

А на скептичні закиди, щодо «прихованих каменів децентралізації» консультант з економічних питань Василь Гром, відповів:

«Я є незалежна від держави людина і розкажу те, що знаю на практиці. Зрештою, об'єднання громад, це не панацея від усіх хвороб. Це спроба врешті-решт стати на шлях вирішення своїх проблем».

Наприкінці зустрічі працювали у режимі «запитання-відповідь». Присутні задали чимало запитань про децентралізацію та розвиток власної території.

ОСББ: просто про складне

Нещодавно в приміщенні Рожичанського центру зайнятості відбувся тренінг «ОСББ: просто про складне. Управління багатоквартирним будинком». Тренінг був проведений в рамках Проекту «Енергоефективність у житловому секторі України» IFC World Bank Group.

Учасники тренінгу отримали від спікерів Ірини Гайдучик, Петра Лавринюка та Заріни Дачик практичні знання як створити ОСББ, освоївши покрокові рекомендації, та отримали зразки необхідних документів. Крім того, ґрунтовно було опрацьовано питання, кому належать багатоквартирні будинки, і хто має про них дбати. Обговорили різні можливі варіанти управління багатоквартирним будинком, визначили переваги та особливості. Багато уваги було приділено питанню енергоефективності та залучення кредитних та донорських коштів на модернізацію будинку для ОСББ.

На тренінгу був присутній міський голова В'ячеслав Поліщук, який зауважив, що влада не є ворогом для громади, а ЖЕКи вже давно себе вичерпали, тому варто не нарікати, а дійсно починати працювати, об'єднуватися та робити перші кроки до вдосконалення якості життя. Також нагадав присутнім, про існування Програми сприяння діяльності та розвитку органів самоорганізації населення міста Рожичці на 2013-2016 роки.

Тренінг був змістовним та повчальним. Кожен з присутніх мав нагоду задати питання та отримати відповідь від компетентних осіб.

Спорт – це цілий світ радості та щастя

З нагоди Дня фізичної культури і спорту в Україні ми поспілкувалися з легендою волинського футболу, тренером юнацьких команд, рожичанином Степаном Наконечним.

Степан Федорович колишній гравець збірної держави, перший волинський-чемпіон України у складі збірної Києва. В роки юності – перший бомбардир «Волині», грав за «Динамо» (Брест), СКА (Мінськ), «Спартак» (Андижан), «Ростсільмаш» (Ростов-на-Дону).

«У футбол гратимеш, якщо будуть п'ятірки»

Народився Степан Наконечний у сусідній Польщі, але в українській сім'ї. До Рожича Наконечні переїхали, коли Степану було лише п'ять років. Дитячі роки пролетіли швидко. Звісно, дворівний футбол займав багато часу. Коли ж пішов у перший клас ЗОШ №1, то особливої уваги навчанню не приділяв. Сьогодні посміхається і каже: «Вчився на одиниці».

Ну що тут вдієш, не цікавило спритного хлопця годинами сидіти за шкільною лавою, коли на дворі сонце світить, і саме час поганяти на площадці м'яча. Але батьки були категоричними – футбол буде лише тоді, коли будуть п'ятірки в щоденнику. Нічого іншого Степану Наконечному не лишалося, як радувати своїх батьків відмінними оцінками. Не кидати ж напризволяще «справу життя»?

Так розпочалося футбольне життя легендарного рожичанського спортсмена. Спочатку грав на стадіоні, де нині знаходиться школа №2. А коли брат, який в той час вивчав лікарську справу в одному

із Львівських вишів, запросив восьмикласника Степана до міста Лева на чемпіонат футболу, вирішив – попри всі перешкоди, неодмінно буде таким, як ті футболісти на полі.

«Ми тоді цілу ніч стояли за квитками, – розповідає Степан Федорович. – Я так захопився грою футболістів, що навіть сьогодні пам'ятаю, як вони грали, які були рухи».

Повернувшись додому, Степан Наконечний починає посилене

тренування. В цьому йому допомагає вчитель фізкультури на прізвище Покора. Він навіть потайки давав юному футболісту ключ від спортзалу та м'яча, який був один на район. Неодноразово їздив у Луцьк, аби подивитися, як грають обласні футболісти.

«Особливо небезпечно було потрапити на очі директору школи, який люто не любив футбол, – посміхаючись, розповідає наш співрозмовник. – Тоді приходилось і клумби полоти, і ще якісь завдання виконувати. Саме він і не відпустив мене на запрошення зіграти за область. Проте, як завжди на допомогу прийшли вчитель фізкультури та класний керівник. Там я став першим бомбардиром. От тоді ми вже й із директором помирилися».

Після цього Степан Федорович два роки поспіль грає футбол в області. А коли вже настав час подумати про вступ до вишу, батьки знову заявили: «Якщо медаль, то можеш поступати на свій фізкультурний, а ні – у Львів на лікаря». І чи то доля, чи то недоля, але отримав Наконечний атестат, де серед п'ятірок майоріли дві четвірки. Тож, за пророцтвом батьків, мрія сина мала б не здійснитися. Мала б...

Проте, це не про Степана Федоровича, людину, яка задля своєї мрії ладна була гори звернути, але таки втілити її в життя. Потайки від батьків чоловік їде до столиці, аби вступити до Київського державного інституту фізичної культури. Не стало на заваді й те, що в інституті один із обов'язкових нормативів була здача плавання, а він змалечку не вмів триматися на воді. Кілька разів «поплавав» на Стиру, якщо це так можна було назвати, і поїхав складати

вступний іспит.

Доля любить сміливих

«Перед здачею іспиту на спеціалізацію пішов потренуватися на спортивне поле, – пригадує спортсмен. – Там якраз команда тренувалася, били по воротах. Стою, дивлюся, який м'яч мені попадає, сильним ударом намагаюся теж поцілити. Футболісти до мене: «Хто такий, звідки?». Зацікавився мною ще якийсь чоловік, як пізніше взнав, він був парторгом в інституті».

Зі спеціалізації Наконечний склав іспит на «відмінно». А от коли вже треба було складати плавання, захвилювався.

«Попалася мені восьма доріжка, але я попросив, щоб дали ближче до берега, подумалося, якщо буду топтитися, то може встигнуть спасти», – посміхається Степан Наконечний.

Та видно доля любить сміливців, бо на подив склав наш герой плавання. Так і розпочалося його навчання у виші.

Вже й батьки змирилися з таким цілеспрямованим життєвим вибором сина.

Під час навчання в інституті грав за «Локомотив». Його перемоги справді вражали. І сьогодні, розповідаючи про ігри, які довелося грати по світу за збірну СРСР, очі футболіста світяться щастям.

«У 1961 році, коли приїхав на канікули додому, мене запросили зіграти за «Волинь», – розповідає Степан Наконечний. – Проте, неодноразово була відмова з Києва. Баликін мені сказав, що вони готують мене в гарну команду, а там мене «зіпсують».

Хоча на перший погляд здавалося, що такого, коли футболіст пограє за місцеву команду, проте, зміни чекали вже на початку навчального року.

«1 вересня я приїхав до Києва на навчання, а мені кажуть, що я вже не навчаюся тут, а документи передали в Львівський інститут на заочне відділення, – каже Степан Федорович. – Все було зроблено так, щоб я залишився грати за «Волинь».

Запрошували футболіста у Вінницьку команду, проте він вирішив трохи поїздити світом. Степан Наконечний пристав на пропозицію пограти за «Динамо» (Брест), згодом СКА (Мінськ), «Спартак» (Андижан), «Ростсільмаш» (Ростов-на-Дону).

Футбол і діти – то його життя...

Травма коліна в 1962 році назавжди перекреслила футбольну кар'єру Наконечного. Тому в 1968 році він повернувся в рідне Рожиче та вирішив стати на тренер-

ську стежу.

Більше двадцяти літ пропрацював тренером із футболу. І не раз вихованці радували наставника неабиякими здобутками. Ось вам тільки деякі з них: у 1970 році юні футболісти стали другими у фіналі республіканського турніру «Шкіряний м'яч». Згодом збірна Волині, в основі якої грало дев'ять рожичан, зайняла п'яте місце у фіналі юнацького кубка України, упродовж 1971-1978 років районна команда шість разів поспіль посідала другу сходинку в чемпіонаті області...

У рожичанській команді «Ферммаш», котру очолював Степан Наконечний, свого часу стажувалися Олег Лужний, Віталій Кварцяний, Володимир Байсарович. Вихованці цього тренера виростили до рівня професійних футболістів, а згодом грали за «Волинь», ФК «Львів», «Кривбас» (Кривий Ріг), «Зоря» (Луганськ), «Динамо» (Брест)...

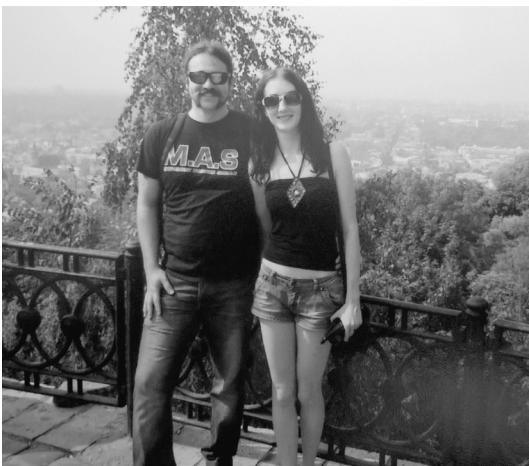
Саме завдяки Степану Наконечному, який згуртував активних громадян та сам, засукавши рукави, став до праці, нинішня спортивна школа має спортивний зал. У той час відмовився від гарної пропозиції очолити «Волинь», бо ж справою номер один вважав добудувати спортивний зал для вихованців школи. Згодом завдяки колишнім знайомствам відремонтував стадіон та домігся, аби до спортзалу підвели воду, поставили умивальники, душові у приміщенні. А головне те, що завше ставав до роботи сам і не чекав «із моря погоди».

У 1996 році Степан Наконечний був призначений на посаду директора ДЮСШ. І сьогодні кожен скаже, що достойнішого претендента на той час не було. Адже він був готовий дітям душу віддати.

Спортшкола за десять років, доки він був директором, ніколи задніх не пасла. Навпаки, тягнула за собою район, була на перших сходинках у рейтингу. Та що там казати, напевно, кожен рожичанин пам'ятає ті часи, коли в нашому районі футбол був не просто хорошим, а показовим, видовищним та дійсно цікавим.

Степан Федорович Наконечний і сьогодні тренує діток. Хоча здоров'я вже не те. Жалкує лише, що колись діти були більш охочими до спорту. А нині їх час, на жаль, займають комп'ютери та планшети. Тому просить батьків, аби вони привчали дітей до спорту та руху, бо то є не просто життя, то є цілий світ радості й щастя.

Навчання без кордонів

Освіта – це те, що необхідно людині для здобуття професії. Самоосвіта ж необхідна для реалізації власного «я», аби віднайти своє місце в житті, сповна використати власний життєвий потенціал, виховати в собі самодостатню особистість.

Яскравим прикладом людини самоосвіченої є наша землячка, рожичанка Аліна Кондратюк. З трирічного віку мама дівчинки Ольга Сахашик в ігровій ненав'язливій формі навчала Аліну англійської мови. Мабуть, саме тоді й сформувалося у дитини усвідомлення того, що аби досягти чогось у житті, треба наполегливо працювати над собою.

Коли Аліна навчалася у першому класі

ЗОШ №2 міста Рожиче, вже читала англійською на рівні третьокласника. У школі додалася ще одна мова – французька. Цілеспрямована дівчина відразу поставила собі за мету досконало вивчити ці дві мови. Вдома англійську, а в школі – французьку. І хоч вона була вчительською дитиною, за показник не бралася оцінка, показником були – знання. Безліч раз Аліна представляла школу на олімпіадах з французької мови, неодмінно повертаючись із нагородами та призовими місцями.

– Вивчення іноземних мов – нелегка справа. Це тривалий процес, який вимагає багато часу і зусиль. Але нічого неможливого не буває, – стверджує Аліна Кондратюк.

Після закінчення школи дівчина вступила до Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки на спеціальність «Французька мова та література». Та цього виявилось недостатньо, і коли вже навчалася на другому курсі, подала документи на заочне відділення Луцького інституту розвитку людини університету «Україна» на факультет «Туризм». Після навчання пішла працювати копірайтером на телеканал «Аверс», а коли в Луцьку відкрилося «Турбюро», пристала на пропозицію вести там курси французької мови.

Долесною в житті Аліни Кондратюк стала зустріч із французом Баллі Фабрісом

Жан Віктором на фестивалі рок-групи в Закарпатті. Вона просто почула французьку мову і пішла поспілкуватися з її носієм. Познайомилася, згодом були годинні розмови по Інтернету. І саме Жан Віктор став вмовляти дівчину подати документи на вступ до вишу в далекій Франції.

І таки подала, і ще краще – вступила до університету у Версаль.

– У Франції навчання в університетах безкоштовне, практично немає щорічної плати за навчання, окрім плати за адміністративний запис, але у них, якщо людина має недостатньо коштів, то держава їй ще й допомогу надає фінансову, – ділиться враженнями Аліна Кондратюк. – Для будь-якого віку потрібен диплом DELF B2 про знання французької, а якщо ти вступаєш відразу на магістратуру, то деякі університети вимагають рівень C1. Готуватися до вступу треба завчасно, орієнтовно за рік. До кожної із обраних спеціальностей потрібно писати мотиваційний лист, хто ти і що ти, чого хочеш, вступаючи в університет, що ти збираєшся робити по закінченню, які предмети тебе цікавлять. Це, на мою думку, великий плюс, адже абітурієнт хоч трохи поцікавиться, вникне у суть спеціальності, подумає, чи потрібне це йому, чи ні. Словом, ще багато інших нюансів, які для французів є дуже важливими. Наприклад, можуть затребувати написати мотиваційного листа від руки, щоб перевірити твою грамотність. Про те,

чи зарахували тебе до вузу, чи ні, приходять листи на пошту. У випадках, коли ти не вступив, то обов'язково повідомлять чому відмовили.

Нині Аліна Кондратюк – студентка Версальського вишу, навчається та проживає у Франції разом із законним чоловіком – Баллі Фабрісом Жан Віктором, з яким так несподівано на українській землі звела їх доля.

– Париж, без сумніву, – величезний культурний центр. Неможливо передати велич Нотр-Даму, Триумфальної арки, Лувру, безлічі музеїв. Містечко, де я живу, – чисте, охайне, прибране, звісно, не без того, щоб якийсь не дуже сумлінний мешканець не кинув пляшку з під пива, але таке буває рідко. Тут інша культура і інші люди, не такі щирі, як українці. Інфраструктура, звісно, на високому рівні, але кафетерії у Парижі гарні лише у кіно. Набагато зручніше і краще пообідати десь у Львові, в нас і рівень обслуговування кращий, і приміщення просторіші. Словом, в французьких кафе Ольга Фреймут ще з порогу розвернулася б і пішла далі, – посміхаючись, розповідає українка.

Як бачимо, в житті головне – мотивація та прагнення чогось досягнути. Не буває шкіл добрих чи поганих. Просто треба з дитинства правильно скоригувати дорогу дитини в правильне русло. І вона буде здатна досягнути багато чого в житті.

Зроблено частину дороги на території ЦРЛ

Нещодавно на території лікарні відремонтували дорогу від центрального в'їзду до приймального відділення.

З міського бюджету на ремонт цієї ділянки було виділено 68 тисяч 430 гривень, що дало можливість провести середній поточний ремонт дороги від в'їзду на територію ЦРЛ і до естакади приймального відділення.

А за виділені з районного бюджету кошти в розмірі 40 тисяч гривень було зроблено ямковий ремонт біля поліклінічного та приймального відділень.

Ремонтні роботи проводила фірма ТзОВ «Унідор-Сервіс», яка була визнана переможцем конкурсу в системі державних електронних закупівель України «Prozorro».

Ця фірма вже неодноразово виконувала роботи на території Рожичанського району. І цього разу працівники «Унідору» свою роботу зробили швидко та, надіємося, якісно.

Головний лікар Рожичанської ЦРЛ Віктор Редзій згадує, що ямковий ремонт колись давно робили, але більш серйозного ремонту цей проміжок дороги не бачив років з тридцять.

«Було б добре ще обмежити заїзд на територію лікарні. Тоді б і дорога збереглася на довший період. Часом просто через припарковані автомобілі неможливо пройти, а інколи й машина швидко не може проїхати. Я розумію, що це лікувальний заклад, до нього прибуває багато хворих. Але здорова людина, яка приїжджає, наприклад, на профогляд, може й пройтись до лікарні пішки, а не їхати під самі двері на автомобілі», – розповідає Віктор Редзій.

Продовжувати ремонт іншої частини поки не планують, бо, за словами Віктора Степановича, наближається осінньо-зимовий період.

Для комфортного життя в місті

Працівники ТОВ «Луцькав-тор-СЕРВІС» завершили капітальний та поточний ремонт дороги по вулиці Граничній та поточний ремонт частини території між «Колібрисом» і «Велесом».

Також, на площі Незалежності розпо-

чали роботи із встановлення вуличних ліхтарів. В кінцевому результаті тут має стояти чотири опори. Три з них будуть двобічними та освітлюватимуть проїзду частину та площу, ще одна – лише дорогу. Роботи проводить ПП Павлючик Вадим Федорович.

Благородне серце вічно живе

Любешова.

2 жовтня о 11 годині на стадіоні «Колос» в місті Рожичанське відбудеться турнір з міні-футболу під назвою «Благородне серце вічно живе», який присвячений загиблим волонтерам.

Захід організовують активісти ГО «Самооборона міста Рожичанське». Участь в турнірі зголосилися взяти шість команд, серед яких, крім організаторів – «Самооборона міста Ківерці», «Самооборона Волині», «Автомайдан України», ЦК «Азов» та ГО «Майдан» міста

Плануючи свій вихідний день, 2 жовтня, зверніть увагу на це оголошення. Пам'ятайте про те, що волонтери були, є і будуть завжди, надійним тилом для наших захисників. Шануйте пам'ять про мертвих та цінуйте за життя кожного щирого серцем благодійника.

Повідомлення про початок процедури розгляду та врахування пропозицій громадськості у проекті містобудівної документації «Детальний план території по вул. Незалежності, 47, в м. Рожичанське, Волинської області для розміщення торгово-офісних приміщень»

Детальний план території по вул. Незалежності, 47, в м. Рожичанське, Волинської області розроблено з метою визначення всіх планувальних обмежень використання території згідно з державними будівельними і санітарно-гігієнічними нормами та з метою визначення параметрів забудови земельної ділянки.

Склад та зміст проекту:

1. Пояснювальна записка.
2. Вихідні дані, додатки.

Основні техніко-економічні показники:

В проекті опрацьовано планувальне рішення використання та забудови території, охопленої детальним планом території, розроблені проектні пропозиції щодо розміщення на проектуваній земельній ділянці торгово-офісних приміщень.

Замовник містобудівної документації: Рожичанська міська рада.

Розробник містобудівної документації: ТОВ «АРХІТЕК-ПРОЕКТ».

Підстава для розроблення містобудівної документації: Рішення Рожичанської міської ради від 27.09.2016р. №11/13.

З детальним планом території можна ознайомитись в приміщенні Рожичанської міської ради за адресою: м. Рожичанське, вул. Незалежності, 60 протягом одного місяця з дня оприлюднення повідомлення.

Відповідальний за організацію розгляду пропозицій – заступник міського голови Поліщук В.О.

Подання та прийом пропозицій здійснюється протягом одного місяця з дня оприлюднення повідомлення.

Розгляд пропозицій здійснюється в місячний строк з дня їх подання.

Відбувся турнір з міні-футболу, присвячений загиблим бійцям АТО

У Рожичанське відбулося змагання за кубок з міні-футболу, який організували активісти ГО «Рожичанського районного об'єднання учасників АТО».

Участь у футбольному протистоянні брало п'ять команд: «Реал» та «Мілан» з Кременця, Соціальна служба, ГО «Самооборона Рожичанське» і збірна бійців АТО.

Тут було що подивитися, адже учасники були «різношерстими»: від молоді до людей старшого віку. Тому перше та друге місце виборили більш юні та заповзяті футболісти з Кременця, команди «Реал» та «Мілан». А третє посіли футболісти з «Самооборони». Четверте і п'яте –

відповідно у команд з Соціальної служби і збірної бійців АТО.

Переможці змагань, окрім почесних грамот, отримали Кубок, який стане перехідним, тобто подібні змагання відбуватимуться щороку. Окрім футбольних м'ячів у подарунок, гравці отримали премію, спонсором якої були депутат обласної ради Сергій Котюк та місцевий підприємець Валерій Шварцкоп.

ГО «Рожичанське районне об'єднання воїнів АТО» справила новосілля

Приймальня громадської організації розташована у торговельно-сервісному комплексі «Теплоцентр» за адресою: вул. Шевченка, 4 д, на третьому поверсі. Усі питання, які стосуються демобілізованих бійців АТО будуть у полі зору саме цієї структури, яка бересть відстоювати їх права.

Перед відкриттям офісу відбулася зустріч громадської організації із представниками влади району та депутатами

обласної і районних рад. За рік, відколи створена громадська організація, і яка на сьогодні налічує 50 чоловік, вдалось зробити чимало хороших справ. Про це доповів голова ГО «Рожичанське районне об'єднання воїнів АТО» Руслан Мигдалюк.

– Ми захищаємо соціальні та економічні інтереси учасників бойових дій в зоні АТО, сімей загиблих та безвісти зниклих. Коротко, чим ми займалися. Організація транспортування і поховань загиблих. Ми захищали інтереси в судах проти наших бійців з 51-ої мехбригади. Ми направляли звернення до Президента, Генпрокурора і головного військового прокурора України щодо наших бійців. Щоб справи проти наших воїнів були закриті, ми пікетували військову прокуратуру Луцького гарнізону. Також долучались до заходів з нагоди Дня захисту дітей та зініціювали міні-турнір з футболу, присвячений загиблим бійцям в Іловайському котлі, – розповів Руслан Мигдалюк.

Не секрет, що багато питань, які стосуються насамперед соціальної підтримки воїнів АТО, вимагають фінансового забез-

печення. Начальник управління фінансів РДА Лілія Клебанська розповіла, що в районі прийнята Програма підтримки воїнів АТО, але вона недосконала. Громадська організація не є бюджетною установою, тому з фінансовим забезпеченням тут є проблеми.

– Дуже важко працювати з бюджетними коштами, – зізналась голова РДА Інна Гайворонська. – Тому ми повинні відпрацювати алгоритм співпраці. На наш погляд, сьогодні найголовніше – підтримка сімей загиблих. У нас таких є шість. Але одні сім'ї отримали державну допомогу, а інші – лише з обласного бюджету. Не кожному демобілізованому воїну вдалось адаптуватись до мирного життя. І над цим потрібно працювати.

Депутат обласної ради Сергій Котюк пообіцяв, що буде сприяти демобілізованим бійцям АТО у вирішенні земельних питань.

– Те, що я зможу зробити, як депутат, – крапля у морі. – Але повірте, буду намагатись зробити все, щоб хлопці отримали земельні ділянки під будівництво і ведення господарства. Такі можливості є.

Рожичанський міський голова В'ячеслав Поліщук наголосив на такому понятті як «порозуміння» між владою і громадським об'єднанням бійців АТО.

– Я дуже позитивно ставлюся до створення Громадської організації «Рожичанське об'єднання воїнів АТО». Дуже б хотілося, аби вона стала дійсно дієвою та об'єднувала усіх бійців з метою якісної та результативної співпраці між громадою та владою. Громадська організація, на мою думку, відіграє роль комунікатора, аби донести нам проблеми з якими стикаються військовослужбовці в повсякденному житті.

На цій зустрічі було чимало дарунків для нового офісу ГО «Рожичанське районне об'єднання воїнів АТО». Але знаковим дарунком став державний прапор від депутата районної ради Руслана Хомича, який він привіз із зони АТО. «Хай на цьому прапорі ніколи не буде слідів від ворожих куль», – побажав відомий фермер, громадський діяч і волонтер.

Микола Белов